

in Epithet. v. Endymion. Unde Cicer. 1. Tusc. q. q. nunquam experrectum, dicit. Heliodorus d. afferit, à Jove obtinuisse, ut vitæ mortisque sibi esset arbiter: at cum elegisset immortalitatem, ab illo est elatus in cœlum (an ne lassaretur tot itineribus Luna?) verum cum hac pulchrior illi videretur Juno; postquam Jupiter uxoris ei objecit idolum, fulmine detrussit in barathrum. Nicander, d. lib. 2.

15. Hæc ludicra Ethnici commenti sunt, ait Plinius, 2. cap. 9. Quia singula in ea deprehendit hominum primus Endymion: & ob id amore Luna captus famâ traditur. Aliam amoris causam arbitratur Natalis Comes. Pastorem (inquit, 4. Mytholog. cap. 8.) Endymionem fuisse, qui nocturnis pascuis delectaretur; cum alij pastores clausos greges in stabulis haberent; atque cum hujus greges magnopere pinguescerent; fabula datus est locus, quod Luna ejus amore capta, illud Endymionis gregibus donaret, illo dormiente. Planè fabula, vel interveniente favore Lunæ. Gregem pinguescere, prorsum impossibile, dormiente pastore. Endymion ergo fato functus, et si pro Deo habitus, in Olympia sepultus. Et ab Eleis honores habentur (subdit Pausanias, cap. 198.) in extremo stadio, ubi sunt cursorum carceres, Endymionis Elei sepulchrum monstrant: qui quidem ut honor ibi siti, ampliore celebraretur famâ, singularia in ludis cogitaverunt embolia. In principio prodromi erat Delphini figura: Ara ad mediam ferè curricula equorum partem erecta est. Super aram ærea Aquila, latè pascis alis extat; quæ ingeniosè machinula mota, statim se in spectatorum conspectum, quasi subvolatura attollit: Delphinus verò ad imam soli aream aliâ machina demittitur. Tunc equi statim in pedes se dant, quasi impatientes retinaculorum ad cursum; & ne terreantur immobilatur Numini Taraxippo. Idem ibid. & Gyrard. Syntagm. 1. n. 107.

16. Priusquam clasicum canatur in certamen quadrigarum, Taraxippo sacrum fit (sic enim vocatur inane quoddam equorum terriculum, quasi viderent spectrum; quod frequenter dicitur Terror Panicus: unde curant, ibi nec apparere camelum, cuius fœditas equis formidinem incutit; uti refert Herodotus, 1. n. 23.) ut agiles equi perveniant in metas, victoresque signentur, quorum validior pernecitas. Ad aggeris exitum (subdit Pausan. cap. seq.) ara est figurâ rotundâ. Ad eam Deus colitur, quem Taraxippum, ab incutiendo equis pavore, nuncupant.

Pro Deo habitus.

In Olympia monumentum.

Delphinus & Aquila in hippodromo Olympico.

Taraxippus Deus.

Solent enim injecto terrore circa aram hanc, equi tam vehementer consternari; ut incertum unde coorta trepidatione, sæpe illis curribus affligantur aurigæ. Quod igitur aquo & propitio utantur Taraxippo, ad eam aram aurigæ vota nuncupant: . . . Ægyptius quidam, dum fracti cursus Oenomai, Pelopem azebat, acceptum nescio quid ab Amphione Thebano, eo in loco defodisset; cujus arcana vi conterriti fuerint equi, & omnes deinde equi eodem afficiantur modo. Censebat ille Amphionem & Orpheum Ægyptios fuisse: propterea verò alteri feras allidere, alteri saxa ad muros extruendos, movere attributum; quod uterque Magorum scientiâ excelleret. Patet Magia arte cacogenij, ubi hi velociter currunt, & alij hærent etiam stimulati: siquidem sine hujusmodi pacto, ad equorum consternationem vis naturalis ob antipathiam insita intestino lupi.

17. Non solum in circo ubi Olympici ludi Taraxippus, seu terror ingeritur; sed in alijs arvis, queis exercebantur celebriores in antiquitate ludi. Est etiam in Istmo Taraxippus, qui Glaucus Sisyphi filius ab equabus discerpius ludis funeribus. Circus illic est, ubi equestres Pythiorum ludi sunt. In hoc circo Apollini dedicato est Taraxippus. Gravis aurigis noxia aliquando est incussa; ut modo inferior, modo æquior fortuna. In Argivorum Nemea, nullus omnino est Herois genius, qui equis pavorem immitat: saxum tantum eminet supra curricula flexum colore rutilo; cujus fulgore concitantur equi, huud aliter multò, quam si immixtis ignibus, injecta esset trepidatio: sed qui ab Olympico existit Taraxippo longè est accerrimus terror. Idem ibid. & cap. 355. Gyrard. d. & Natal. Comes, 6. Mytholog. cap. 17. Quis fuerit hic, cujus ara à certatoribus reverenter ita frequentabatur, ignotum. Pausanici placet, ejus fuisse, qui apud Romanos dicitur Neptunus Equestris: de quo latè agendum 13. Jul. Ejus imago apud Eleos, ait Chartard. pag. 173. Erat adolescentis imberbis, qui pedem pede premebat, ambabus verò manibus hasta innitebatur. Pausan. cap. 2. Non longè à templo Neptunus est, ex quo gigantum hasta petens: & cap. 162. Intra ipsos hippodromi carceres sub divo, medio ferè loco ara Equestris Neptuni. Apud Hemelar. d. Tabul. 12. describitur Neptunus dextro pede globo insistent, tridentem sinistra, dextrâ acrostolium tenens. Acrostolia sunt ornamenta navium. Alia alibi.

18. Hac etiam in die fiebat memoria Hypodamia, quam ex victoria perniciose cursu in uxorem extorsit à patre: ut diximus, die 22. à n. 14. Unde in præfato curricula Olympici circo, ad metarum unam anea Hyp.

In ludis Olympiis.

Amphion & Orpheus, Magi.

Taraxippus etiam in Nemeis, Pythijs, & Istmijis.

Neptunus Equestris.

Imagines.

Sacra Hypodamie.

Statua.

Hypodamia statua est, taniam præ se ferens, jam propè victori Pelopi coronam impositura. Pausan. cap. 199. Ibi ab eodem tumultu judicatur, cum cap. antecedenti præmittat: Aedes est, quod Hypodamium appellant. Area juggeri spacio macerâ circumseptâ: patet hac feminis aditus stato quotannis die. Hæ faciunt Hypodamie rem divinam, & alijs eam honoribus prosequuntur. Hypodamiam tradunt in oppidum Argivorum confugisse; cum Pelops ob Chryssippi filij cadem (à Theseo in ludis, ut inquit Hygin. fab. 271.) ab ea in primis penus expeteret: ipsum postea Pelopem ejus ossa ex oraculo Olympiam deportanda curasse.

19. Apud Achæos pompa Philopœmenis post mortem. Dicitur Græc. Vir fuit insignis, prætor, dux & Achæorum imperator, vel florente armis in Græcia, T. Quintio Flaminio Consule & Imperatore Romano; qui ejus gesta palàm celebrabat, quamvis ex illis tantus honor atque plausus offendebat, cum desideraret esse solum celeberrimum, summisque honoribus dignum. Nihilominus cum videret Romanis amicum, factique egregiè præclarum; Ultimam Græcorum appellavit, quasi post hunc neminem Græcia magnam, seque dignum ea virum protulisset. Plutarch. in utroque. Formâ fuit elegantis, ut constat ejus statuâ, quæ visebatur Delphis; cui conformis animus, industria ac corporis robur. Eluxit in pugna ad Sellasiam adversum Cleomenem Spartanorum Regem: igitur utroque femore telo hamato transfixo, cum extrahi nequisset, & jam propè esset certamen; ferreturque admodum pugna, animo jam ardens, prælijque cupiditate gliscens, motu pedum atque agitatione alternâ fracto telo, atque per medium hastili, utrumque frustum seorsim exemit: ita impedimento solutus, stricto gladio per primos ordines ad hostem accessit; magna inter suos alacritate, imitandaque virtutis ardore excitato. Partâ victoriâ per juvenem dixit Antigonus: Is ergo adolescentulus magni mûrus Ducis obivit: quod quidem Philopœmeni summè gloriosum. Post tyrannum Lacedæmoniorum interfecit; quapropter ei erecta insignis ac singularis statua apud Delphos ab Achæis (de quo, 19. Maij.) Idem & Briet. Urb. Condit. ann. 548.

20. Tandem deficientibus Messenijs ab Achæis, & conantibus pagum Colomidem occupare; cum suis (etiâ febre correptus) Philopœmen hostibus se objecit, qui in conflictu derelictus est à suis, secedentique per fragosâ ex equo lapsus, casu ita caput læsum, ut mutus humi jaceret. Itaque hostes etiam mortuum rati, dum spoliare conantur, capite elevato oculos sustulit. Plauderant manibus, in eumque irruentes, adduxerunt Messenen, & detruserunt in carcerem tetrum, quem vocabant Thesaurum; qui erat locus seu specus subterraneus; in quem extrinsecus neque spiritus lumenve ullum penetrabat. Non foribus, sed objectu grandis saxi claudebatur: foveamque armato milite custodiebant, etiam involuto saxo. Ægrè multi è Messenijs collachrymantes hujusmodi ignominias tulere, videntes ita trahi & haberi virum gloriam Græciæ, protitit tot trophæis rebusque gestis, maxime à tyrannide Nabidis illis datâ libertate. Unde decreverunt tollere, datoque veneno, voto potiti. Plutarch. d. Tit. Liv. 39. sedit. 107. Petav. 1. p. Rationar. lib. 4. cap. 8. & Florus, 2. cap. 9.

21. Illi ergo mortuo successit Prætor, Achæorumque Dux Lycorta, haud minoris virtutis ac peritiæ militaris: qui cum nobilissimis in Messenios irruens, ad deditionem compulit. Corpus Philopœmenis magnâ pompâ combustum: cineres repositi in urna pretiosa relati sunt in patriam; adeo ut non pompa funebris, sed triumphus videretur. Tot in eum honores congesti sunt; ut ne divinis quidem parcere-tur, quibus mortis ejus deleteretur infamia. Ita Briet. quòd supr. Ann. 572. Floridâ hypothyposi pompam, in eo describit Plutarchus. Coronari & lachrymantes (ait) ibant, simulque & victos hostes ducebant, & urnam præ fascijs & sertis vix conspicuam inferebant. Eam prætoris Achæorum filius Polybius gestabat, & cum eo Achæorum primi. Milites armati, ornatis etiam equis sequebantur; neque tantum luctum tristitia, neque victoriâ exultatione equantes. Ex urbibus & pagis in itinere eo positâ multitudo occurrebat, tanquam à militia redeuntem excipientium, & urnam tangentium, ac Megalopolim usque prosequentium. Ut ergo pervenire, & ejulatus seniores, mulieres cum pueris, totumque exercitum pervasit. Sepultus est, quo par erat, honore. Messenij captivi ad ejus sepulchrum lapidibus sunt obruti. Idem Ubbo Emmius p. 2. Rerum public. Græc. §. 12. Pater Græciæ plausus à cunctis, objectâ Messenijs ingratitude, quibus auxilia sæpe generosè contulit; ut refert Pausanias, à cap. 139. & 279.

22. Socius ac amicus nonnunquam fuit Romanorum, verum aliquando averfatus & coram illorum ambitionem & rapacitatem. Qua de causa ut subdit Plutarchus: Multa fue-

sum, ut mutus humi jaceret. Itaque hostes etiam mortuum rati, dum spoliare conantur, capite elevato oculos sustulit. Plauderant manibus, in eumque irruentes, adduxerunt Messenen, & detruserunt in carcerem tetrum, quem vocabant Thesaurum; qui erat locus seu specus subterraneus; in quem extrinsecus neque spiritus lumenve ullum penetrabat. Non foribus, sed objectu grandis saxi claudebatur: foveamque armato milite custodiebant, etiam involuto saxo. Ægrè multi è Messenijs collachrymantes hujusmodi ignominias tulere, videntes ita trahi & haberi virum gloriam Græciæ, protitit tot trophæis rebusque gestis, maxime à tyrannide Nabidis illis datâ libertate. Unde decreverunt tollere, datoque veneno, voto potiti. Plutarch. d. Tit. Liv. 39. sedit. 107. Petav. 1. p. Rationar. lib. 4. cap. 8. & Florus, 2. cap. 9.

21. Illi ergo mortuo successit Prætor, Achæorumque Dux Lycorta, haud minoris virtutis ac peritiæ militaris: qui cum nobilissimis in Messenios irruens, ad deditionem compulit. Corpus Philopœmenis magnâ pompâ combustum: cineres repositi in urna pretiosa relati sunt in patriam; adeo ut non pompa funebris, sed triumphus videretur. Tot in eum honores congesti sunt; ut ne divinis quidem parcere-tur, quibus mortis ejus deleteretur infamia. Ita Briet. quòd supr. Ann. 572. Floridâ hypothyposi pompam, in eo describit Plutarchus. Coronari & lachrymantes (ait) ibant, simulque & victos hostes ducebant, & urnam præ fascijs & sertis vix conspicuam inferebant. Eam prætoris Achæorum filius Polybius gestabat, & cum eo Achæorum primi. Milites armati, ornatis etiam equis sequebantur; neque tantum luctum tristitia, neque victoriâ exultatione equantes. Ex urbibus & pagis in itinere eo positâ multitudo occurrebat, tanquam à militia redeuntem excipientium, & urnam tangentium, ac Megalopolim usque prosequentium. Ut ergo pervenire, & ejulatus seniores, mulieres cum pueris, totumque exercitum pervasit. Sepultus est, quo par erat, honore. Messenij captivi ad ejus sepulchrum lapidibus sunt obruti. Idem Ubbo Emmius p. 2. Rerum public. Græc. §. 12. Pater Græciæ plausus à cunctis, objectâ Messenijs ingratitude, quibus auxilia sæpe generosè contulit; ut refert Pausanias, à cap. 139. & 279.

22. Socius ac amicus nonnunquam fuit Romanorum, verum aliquando averfatus & coram illorum ambitionem & rapacitatem. Qua de causa ut subdit Plutarchus: Multa fue-

Capitur à Messenijs.

Carcer Thesaurus.

Necatur Philopœmen.

Cum triumpho transfertur in patriam.

Gloriosè sepeliuntur.

Ejus statuæ in clade Corinthei immolæ.

Culta ut Dea.

Ossium ejus translatio.

Philopœmen.

In armis clarissimus.

Insignis virtus & robur.

Statua Delphis.

fuerunt ejus statua, magnique ei à civitatibus decreti honores: qua omnia Romanus quidam, eo tempore quo captà Corintho Gracia in calamitate fuit; abrogare & evertere est conatus; perinde atque vivum adhuc, Romanorum hostem eum, & malevolum Romanis accusans. Qua de re cum essent sermones habiti, & contra calumniatorem istum Polybius, filius Lycortæ verba fecisset; neque Mummius, neque Legati passi sunt inclyti viri gloriam deleri: tametsi is non paucis in rebus T. Quintio, & M. Accilio restitisset. De cladē Corinthi, videtis Florum, lib. 2. cap. 16.

23 Eodem die in Diar. Græc. inveniuntur anniverſaria sacra Tanagræ Heroi Eunoſto, qui antonomasticè dictus Heros Tanagræ in Bœotia, intra cujus lucum foemina nefas ingredi. Lucus est juxta Orionis monumentum, & cunabula Mercurij, specumque Atlantis; ut videbimus, Isagog. Jun. n. 13. & die 16. n. 10. Ibi ædes celeberrima Liberi-Patris, & simulacrum visu dignum ex Pario marmore; sed admirationem majorem intuentibus Triton offert, de quo dicitur: Tanagræorum primarias matronas, Liberi-Patris sacris initiatas, ad mare, quò expiationis causâ lavarent, descendisse: in eas nantes Tritonem impetum fecisse: implorantibus Numinis opem, Bacchum præsto fuisse, & ab eo pugna Tritonem superatum. Ita Paulan. cap. 297. Aptiorem causam fabulæ subdit: nimirum, Tritonem è mari emergere, & in pecora invehi, quo cives vexabantur: qui quidem ut caperetur, vini craterem apponunt: vinum hausit, obdormivit; at de littoris tumulo lapsum præcipitem & casu attonitum, ab exploratore bipenni ei abscissum à cervice caput (qua de causa sine capite cernitur) & quia inventus temulentus; crediderunt, quod à Baccho fuerit occisus.

24 Causa inhibitionis ingressus foeminarum in lucum Herois, refertur à Plutarcho, Græc. qq. 40. Eunoſti amore capta ejus confobrina, nomine Ochne. Ille pulcher, justus, continens & austerus, repulit: quæ probris conscissa abiit criminatura apud fratres; qui facile credentes accusationem, Eunoſtum interfecerunt. Illa facti poenitens imposturam revelavit, totamque stropham exposuit, in arborum corticibus crimem inscripsit, & se statim è rupe præcipitem dedit. Hac de causa nulla foemina ingreditur lucum. Eunoſtus vigili curâ custodit ita inaccessum; ut subinde si terra motibus aliquando quatitur, aut siccitate laborat, acciduntque alia prodigia; accuratè Tanagræi

Eunoſtus.

Ejus lucus.

Triton Liberi-Patris.

In ejus lucum non ingreditur foemina.

Dicitur Heros Tanagræ.

inquirunt, & anxie excutiunt, ecqua foemina ausa in lucum clam accessisse. Ille, cum quædam spontè vel casu illuc fuisset ingressa; à nonnullis visus est, qui lotum ibat ad mare. Idem narrat Diocles, in Commentar. de Heroib. Hinc Eunoſtus signatus Heros Tanagræ.

DIES XXVI. FEBRUAR.

1 **G**Rad. 6. Solis in piscibus. Sub eo qui nati, crudeliter à beſtiji lacerabuntur, infelicerque morientur. Jul. Firmicus. Lucida Eridani manè occidit. Junctin. K. A. Arcturus oritur matutind. Ptol. Mulier nuda. Sphær. Arab. Pro Abel occiso à fratre hac die in solamen protoparentum ortus est Seth, in quo Abelis pietas, vitæ candor, ac innocentia reſloruit. Rab. Abrah. In Martio signat Tornieil. ann. 131. De illo dicitur Genes. 5. 3. Ad imaginem & similitudinem Adam genitum. Nonnulli asserunt ex Adami filijs nullum similiorem patri, quoad lineamenta vultus & corporis formam. Genebrard. ann. 235. reducit ad mores. Ad similitudinem Adæ. Ist est, bonus ut Adam, pius, pacificus, quietus; non ut Cain turbulentus & improbus, qui fratricidio jus primogenituræ amiserat. Confirmat utriusque probitatem Joseph. 1. Antiq. cap. 3. Hic (ait) à patre educatus, virtutum studijs se totum dedit: & cum ipse vir optimus evasisset, etiam nepotes sui similes post se reliquit: qui quoniam erant omnes bonâ indole præditi, patriam absque seditione incolerant, in perpetua felicitate vitam exegerunt, & sideralem scientiam, ac celestium rerum cognitionem excogitaverunt. Commendabilius encomium, Eccli. 39. 19. Seth & Sem apud homines gloriam adepti sunt, & super omnem animam in origine Adam.

2 Invenisse Alphabeti Hebraici characteres, asserit Suidas & Genebr. Ann. 235. Formam illorum ab illo usque ad nostra tempora, vid. apud Kircher. Tom. 2. Oedip. Copt. p. 1. class. 2. cap. 2. Nomina item Planetarum indidisse dicitur. Verum utrumque arbitror, didicisse ab Adamo, qui fuit omniscius & theodidactus. Quomodo orbis sine usu figurarum quibat esse in expressionem cogitationum hominum; maximè dum Adamo libri plures tribuuntur? Unde inventorem litterarum jurè constituunt Adamum, Bartoloc. Biblioth. Rabbinc. 1. p. à fol. 79. & Sgambat. Archiv. divin. lib. 1. cap. 7. Idem dicendum de Astronomia, Planetarumque nominum impositione, quam Setho

IV. K.

Ortus Seth.

Encomia Seth.

Characteres Hebraici ab illo.

Immo ab Adamo, omniſcio.

tribuit Cedren. Amal. 1. p. 1. in princip. Ita in astrorum cognitione Adami peritia, ut illi Hebræi tribuant doctrinam de futura intercalatione temporum, quam scriptam reliquit, & simul librum, dictum Generationes Adam, in quo prædictiones rerum futurarum usque ad Henoch: aliumque dictum, Primum Adamum, quo ab Henoch usque in finem mundi. Alium illi arrogant Arabes titulo Testamentum lucis, de quo 14. Mart. n. 1. Dum exponuntur tam à Seth, quam à Moysè Hebraicæ litteræ inventæ; intelligendum de formatum elegantiore figura, characterum claritate, sicut respectu horum dicitur de Esdra. Invenies post hanc scripturam (ait R. Abrah. Balmis) quod Scriptores ad ornatum, suas formas secundum populos; & secundum idiomata sua mutaverunt. Vide pulchra apud Kircher. d. Disquisit. 2. §. 2.

3 Quam dignatus à coelo refert Georg. Syncelus. cum esset 40. annorum (infit in Chronograph. fol. 10.) raptus est spiritu ad Angelorum consortia, in quo illi patefacta sua sobolis delicta, diluvio luenda; sed patris Adami crimen per Christum, ex se venturum: rotundumque quod per 40. dies divinitus cognovit, in se reversus parentibus retulit. Astruitur ex eo, quod in sepulchro ejus sit titulus insignis, de quo 15. Jul. In Chron. Alexandr. fol. 18. & in Nois Matth. Raderi in illud; refertur, vultum Seth ex consortio Angelorum in præfato raptu, semper extitisse luminosum splendore coelesti. Historiam ejus, legati à patre in paradysum, & quorsum; videris Tom. 6. T. 1. à n. 48. In ostensionem ejus sapientiæ, illi tribuuntur à varijs nationibus 57. volumina. Adi Epiphani. Hæres. 39.

4 De Columnis Seth, variè loquuntur AA. Joseph. d. postquam ejus scientiam ac filiorum protulit: Ne inventa sua (infit) ex hominum notitia dilaberentur, & prius perirent, quam pernoscerentur, scientes Adamum universalem rerum interitum præcœvisse, unum incendio, diluvio alterum; excitatis duabus columnis, utrique sua inventa inscriperunt; ut si lateritiam diluvio deleri contingeret, lapidea superstes hominibus, discendi copiam faceret, & quæ scripta continebat, spectanda exhiberet. Vid. Tom. 6. loc. cit. à n. 15. ubi multa de Adamo, & delirijs Rabbinarum. Genebrard. Ann. 325. aliter historiæ meminit. Hoc tempore (inquit) ab Adam, Seth & hujus stirpis nepotibus duæ tabula, vel columna facta: una abenea (juxta alios lapidea, sive Mar-morea) contra aquæ eluviones; altera lateritia Tom. 1. Ephemer.

contra ignis conflagrationes; in quibus liberales artes, præsertim doctrina de Deo & Mathematicæ. In earum altera, promissionem de semine, ill est, de Christo, Adæ factam, calamam scribunt. Elucet, cum hæc omnia non hieroglyphicis, sed characteribus scripta; minimè à Moysè primas Alphabeti formas effigiatas, aut inventas. Ante illum dicit Job: Quis mihi tribuat, ut scribantur sermones mei? Quis mihi det, ut exarentur in libro stylo ferreo, vel celte sculptantur in silice? cap. 19. à 23. Hieroglyphicis columnas sculptas fingit Manethon in Aegypt. Antiquitatib. De 14. Columnis æreis & lateritijs à Cham ante diluvium erectis, canones scientiarum; vid. Epiphani. in Panar.

5 Berofus, 1. de Temporib. in propositum ait: Tum multi prædicabant, & varicabantur, & lapidibus excidebant, de ea quæ ventura erat orbis perditione; sed illi corridebant omnia: dicemus 17. April. n. 3. Meminit Briet. Ann. 1001. Tornieil. Ann. 131. A Matre-Dei, Prælod. 1. dub. 5. §. 2. n. 74. Mille annis ante inundationem erectas columnas, sed sub Henoch, asserit Annius Viterbiens. in Berof. quò dudum. Ita sub Cainam Joseph Gorionides; uti videbimus 13. Maij. In Aegypto servatas, dicit Manethon in Supplement. ad Berof. At Paul. Lucas. Histor. Aegypt. priusque Ammian. Marcellin. Histor. lib. 22. non signant in Aegypto columnas, aut obeliscos cum hieroglyphicis scientiarum; sed cavernas, in quibus plura symbola liberalium artium, quæ traduntur sculpta ante diluvium. Dixi supra, non signis, sed characteribus præscarum litterarum scripta columnis, scientiarum principia. Ita nervosè propugnat Kircher. in Obelisc. Pamphil. lib. 1. cap. 1. De laminis æreis magici Cham servatis è diluvio; eginus Tom. 4. T. 3. num. 6.

6 Totum Rabbini arrogant Adamo. Super illud Genes. 5. 1. Hic est liber generationis Adam (quod acciperet jus erat pro notitia filiorum Adam) litteram ad litteram accipientes in Rabboth, dicunt hunc esse librum à Deo dictatum Adamo. R. Tanakus ibid. librum fuisse, inquit, in quo omnia à principio mundi usque ad consummationem ejus, explicarentur: & in virtute ejus filios Adam, Seth & Henoch prædixisse diluvium. In seder-Olam, cap. 30. ferè omnes hujus furfuris, affirmant: Hic est liber generationis Adam: nam his Scriptura docet, Deum Optim. Maximum monstrasse primo homini singulas artes, rectores singularum artatum, suos per singulas artes Prophetas, suos pios, suos sapientes, suos pastores, suos

Libri Adam.

Litteræ Hebraicæ non à Moysè, nec ab Esdra.

Raptus, & revelatio-nes Seth.

Sepulchrum.

Virtus splendor.

Libri.

Columnæ Seth.

Et Adami.

Columnæ Cham.

Quando columnæ scientiarum erectæ sūt?

Quis liber generatio-nis Adami?